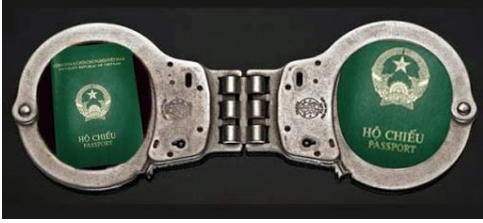

Nỗi Niềm Xuất Nhập Cảnh của người mang Thông Hành VNXHCN

Lần thứ nhất mình đến Mã Lai, xin visa của sứ quán tại đó để đi Châu Âu. Thời gian xin mất 2 ngày, hôm nay xin thì ngày kia được visa. Lúc làm thủ tục lấy vé, bỗng nhiên hai thằng cảnh sát Mã Lai lại gần đòi xem hộ chiếu mình. Nó dẫn mình đứng tránh quây thủ tục và ngắm visa mãi. Nó hỏi sao mà đi xa thế mà hành lý của mày không có. May là ông bạn dịch vẫn còn. Mình bảo tôi sang đó có người đón, không cần mang gì cả.

Thằng cảnh sát nhìn mình từ đầu đến chân, nó bảo xem hành lý của mình. Thật thảm hại, hành lý của mình đúng một cái nilong trong đó có đúng bộ quần áo hè và vài tờ giấy Cảnh sát Mã Lai hỏi tại sao bên đó mùa đông, mày mặc thế này và chỉ mang thế này. Mình bảo nói rồi, có người đón, họ sẽ mang đủ cho tôi. Hai thằng xem hành lý, lắc đầu nhìn nhau vẻ nghi ngờ, một thằng moi ra cái kính lúp gắn lên mắt soi visa. Soi đến toét mắt, nó phải gỡ kính ra chớp chớp mắt, xoa mắt rồi soi lại. Lúc sau nó hỏi tại sao mày không xin visa ở nước mày, lại sang đây xin.

Mình bảo tao sang chơi nhà anh bạn này, chỉ anh bạn dịch, tự nhiên nổi hứng muốn đi châu Âu vì có bạn bên đó mời nên xin luôn ở đây. Thằng cảnh sát Mã lai hỏi tại sao mày xin có hai ngày được visa. Mình bảo cái này mày hỏi đại sứ nước cấp visa, chứ tao làm sao biết. Bọn nó gọi điện đi hỏi đầu đó, lúc sau có điện thoại lại, chắc bên kia trả lời. Thấy nét mặt chúng nó giãn ra hết căng thẳng. Nhưng nó không cho mình đi, nó cứ bắt đứng đấy cùng nó. Đến sát giờ, có một cô tiếp viên đi đến, nó nói gì đó. Anh bạn dịch bảo nó kêu mình đi theo cô ấy. Mình đi theo cô tiếp viên kia, được ưu tiên đi qua chỗ soát hành lý trước, đến thẳng chỗ lên máy bay. Lại gặp hai thằng cảnh sát đó, nó cười rất tươi với mình.

Khi đến Hà Lan, máy bay đỗ người ta đưa cái cầu thang ống tới cửa máy bay. Đang đi trong cái ống ấy thì gặp cảnh sát Hà Lan đeo tiểu liên, súng ngắn dắt hông, to như hộ pháp. Cứ thằng nào tóc đen nó lừa hết lại một góc xem hộ chiếu, đến khi nhìn hộ chiếu mình, thằng cảnh sát hô to "Viet Nam". Lập tức mây thằng khác ào ào chạy đến, quây mình ra một góc riêng. Chúng nó xem visa, rồi mang visa đi đâu. Mấy thằng còn lại thì canh giữ mình không rời mắt một giây. Một lúc sau thằng mang hộ chiếu của mình trở lại, chúng nó dẫn mình vào một cái phòng, hỏi mình gì đó nhưng vô ích vì mình chả biết mẹ tí tiếng Anh nào. Mình đưa nó mẫu giấy chỉ có câu anh bạn viết sẵn, tôi không biết tiếng Anh, làm ơn dẫn tôi đến chuyến bay X..Z... Một lúc mình lấy mấy tờ giấy mời cho nó xem, bọn nó đọc xong ồ à gật gật rồi mang giấy đi. Lúc quay lại mang cà phê và bánh cho mình bảo ăn đi. Mình ăn và uống xong nó giơ tay mời ra hiệu đi theo nó, dẫn ra chỗ đóng dấu nhập cảnh rồi đưa ra cửa chờ chuyến bay của mình.

Lần thứ hai nhập cảnh ở Thụy Sĩ, đi cùng bà Võ Thị Hảo. Đến lượt mình lại bị chặn, bà Hảo đi qua rồi mình gọi. Bọn nó cũng cho bà ấy quay lại dịch. Bà Hảo nói tiếng Anh cũng tạm tạm, giải thích một hồi nó cũng đóng dấu cho mình đi qua. Bà Hảo nói nó nghi em nhập lậu, giấy tờ giả nên nó phải kiểm tra. Trong chuyến đi ấy, mình sang Pháp rồi về Đức. Chưa kịp ra cửa đi, ở đây cùng EU nên không phải nhập cảnh, thế mà có hai thằng cảnh sát Đức nó chặn xem visa, thấy hộ chiếu Việt Nam nó cho mình luôn vào một cái phòng. Một thằng ngồi canh, một thằng cầm visa đi đâu đó, đến hơn nửa tiếng quay về nó cho mình đi. Báo hại cho chị Phạm Thị Hoài đứng chờ đón bên ngoài lo lắng tưởng mình mất tích.

Lần thứ ba nhập cảnh ở Đức trên chuyến bay có nhiều người Việt Nam. Mấy người Việt đến ô nhập cảnh bị gạt lại chờ, mình thì đưa visa đưa luôn cả giấy mời nên qua dễ. Đang ung dung hào hứng đi vì qua nhanh chóng hơn mấy lần, lấy hành lý xong kéo đi thì lại bị một em cảnh sát chặn đường đưa vào một cái phòng để khám đồ lại. Trong phòng có mấy cảnh sát nữa, thấy họ nói gì có loáng thoáng Viet Nam, Viet Nam. Em cảnh sát xô găng bắt đầu khám hành lý. Còn cậu cảnh sát thì có cái gậy điện tử rà quanh người. Họ xem giấy mời và gọi điện theo số trên tờ giấy. Xong họ dẫn mình ra tận chỗ người đón bên ngoài. Lúc bị khám ở trong cái phòng có cửa kính, trong lúc chờ mình nhìn ló đi vẫn chưa thấy mấy người Việt đi cùng mình chưa đi qua, chắc họ cũng chưa qua ô nhập cảnh.

Lần thứ tư mình đi Mỹ, bay từ Hà Lan. Sao mà mình ghét bọn Hà Lan thế. Chờ mãi đến ô xuất cảnh, nó nhìn hộ chiếu Viet Nam, nó quay sang thằng đứng bên cạnh quây giờ hộ chiếu kêu Vietnam. Thằng đứng bên cạnh

lập tức nhào lại, cầm hộ chiếu dẫn mình ngược ra, bao người nhìn mình như tội phạm. Đcm bọn chó này, thế là hai lần nó cư xử mình như tội phạm. Lại được vào phòng riêng cách ly ngồi, may là nó cho hút thuốc, vừa ngồi nó vừa soi mói nhìn thái độ của mình. Soi một lúc nó ra hiệu mình ngồi chờ, còn nó cầm hộ chiếu mình đi. Nửa tiếng sau nó quay lại dẫn mình đi đến một chỗ riêng để cho dấu xuất cảnh đi Mỹ.

Hoá ra bọn Mỹ lại tử tế nhất. mình không biết tiếng, nó đưa tờ giấy mình chả biết khai gì. Thằng nhập cảnh nó đóng quầy nó lại, dẫn mình ra một chỗ trợ giúp, ở đó người ta in cho mình một bản khai tiếng Việt. Xong nó đi đâu dẫn về một ông người Việt làm quét dọn sân bay, ông này già đến gần 70 tuổi người di tản thuyền nhân. Ông già hướng dẫn mình khai xong thì đưa mình ra một quầy riêng, thằng cảnh sát đó hỏi mình ở Mỹ bao lâu. Mình bảo 15 ngày (tất nhiên là ông già dịch cho). Nó đóng nhất cho ở 6 tháng, kịch khung du lịch luôn. Lúc ở lối từ quầy nhập cảnh đi ra, gặp hai thằng cảnh sát Mỹ đứng, nghĩ nó sẽ lại gọi kiểm tra này nọ, không ngờ nó cười tươi, giơ tay như chào đón khách quý, nó chỉ lối mình ra bên ngoài rất tận tình.

Lạ nhất từ Mỹ về Châu Âu lại không qua cửa xuất hay nhập cảnh nào. Cứ như là đi trong châu Âu với nhau vậy. Còn đi từ Tiệp, Ba Lan bằng tàu hay ô tô thì lần nào cũng bị Đức kiểm tra kỹ giấy tờ. Nhất là hộ chiếu xanh xanh màu xanh ngát Việt nam thì nó còn dùng máy móc kiểm tra chưa đủ, phải gọi điện hỏi tận đầu chân chề. Soi xét hành lý mang theo đủ thứ rồi mới ok chào với lời cảm ơn.

Ghét nhất vẫn thằng Hà Lan, có lần đi tàu sang Hà Lan. Đang nhiên có hai thằng thường phục ngồi cạnh, thì thăm như là bạn, nó hé lòng bàn tay cho mình nhìn thấy cái thẻ cảnh sát. Mình hiểu ý đưa nó visa, rồi tự đứng dậy lấy hành lý mở ra cho nó xem. Nó xem visa rồi lắc đầu ra hiệu không xem hành lý, chào cái bỏ đi. Sau này mới biết hoá ra Hà Lan là điểm trung chuyển người sang Anh trồng cỏ. Từ đấy thôi ghét bọn Hà Lan, chung quy cũng tại bộ dạng của mình, đi sang Pháp hay đi đâu gặp bọn bán lẻ ma túy nó đứng, nhìn thấy mình còn nháy mắt, giơ tay chào thì trách đéo gì bọn cảnh sát.

Từ đấy mình rút ra, chắc tại bộ dạng mình lưu manh, chứ chả phải vì cái hộ chiếu Việt Nam của mình. Nghĩ thế tự dưng lại thấy tự hào cầm hộ chiếu của dân tộc anh hùng, đánh thắng bao nhiêu cường quốc mạnh trên thế giới.

Nguoi buồn gió